

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5477/2543

พนักงานอัยการจังหวัดระยอง โจทก์ นางขวัญเรือน มุกประดับทองจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คฯ มาตรา 4,

พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4, ป.พ.พ. มาตรา 653, ป.ระญากร มาตรา 118, ป.วิ.อ. มาตรา 2, ป.วิ.อ. มาตรา 226, ป.วิ.อ. มาตรา 227

ย่อ / หลักกฎหมาย

++ เรื่อง ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค ++ ++ ++ ทดสอบ
การทำงานในระบบ CW เพื่อค้นหาข้อมูลทาง online ++ ++ ย่อข้อกฎหมายอย่างไม่เป็นทางการ +
+ ขอชุดตรวจได้ทั้งงานย่อข้อกฎหมายระบบ CW โฉงกลางชั้น 3 ++ ++ ++ เมื่อสัญญากู้ยืมเงิน
อันเป็นตราสารที่โจทก์อ้างเป็นพยานมิได้ปิดอากรแสตมป์จึงต้องถือว่าสัญญากู้ยืมเงินต้องห้ามมิให้
นำมารับฟังเป็นพยานหลักฐานในคดีแพ่ง ตาม ป.ระญากรฯ มาตรา 118 เสมือนว่าการกู้ยืมเงิน
ระหว่างผู้เสียหายกับจำเลยไม่มีหลักฐานแห่งการกู้ยืมเป็นหนังสือ ผู้เสียหายจะนำสัญญากู้ยืมเงิน
มาฟ้องบังคับจำเลยให้คืนเงินแก่ตนมิได้ หนี้ดังกล่าวจึงเป็นหนี้ที่ไม่สามารถบังคับได้ตามกฎหมาย
แม้ข้อเท็จจริงได้ความว่าจำเลยออกเช็คเพื่อชำระหนี้เงินกู้ให้แก่ผู้เสียหาย แต่เมื่อหนี้นั้นไม่สามารถ
บังคับได้ตามกฎหมายการออกเช็คของจำเลยจึงขาดองค์ประกอบความผิดตาม พ.ร.บ. ว่าด้วย
ความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คฯ มาตรา 4 ++ ++++++ ++ ++
ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า จำเลยและนายสุพลอินทร์พรณ สามีของจำเลยร่วมกันกู้ยืมเงินนาย
ฉัตรชัย เจริญผล ผู้เสียหายจำนวน 100,000 บาท กำหนดชำระคืนภายในวันที่ 6 ธันวาคม
2539ตามสัญญากู้ยืมเงินเอกสารหมาย จ.1 ซึ่งไม่ปิดอากรแสตมป์ตามประมวลระญากร ต่อมา
จำเลยออกเช็คธนาคารกรุงเทพ จำกัด สาขามบาตพุดลงวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2540 จำนวนเงิน
100,000 บาท ตามเอกสารหมาย จ.3 ให้แก่ผู้เสียหายเพื่อชำระหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงิน และ
ธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงิน เมื่อวันที่ 10 มิถุนายน 2540 โดยให้เหตุผลว่าโปรดติดต่อ
ผู้ส่งจ่าย เนื่องจากจำเลยไม่มีเงินคงเหลืออยู่ในบัญชีเงินฝาก ++ ++ ปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของ
โจทก์มีว่า จำเลยกระทำผิดตามฟ้องหรือไม่ ++ ++ ศาลฎีกาเห็นว่า ความผิดตามพระราชบัญญัติ
ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คพ.ศ. 2534 มาตรา 4 เกิดขึ้นต่อเมื่อจำเลยออกเช็คเพื่อ
ชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและสามารถบังคับได้ตามกฎหมาย ++

คำพิพากษา

คดีนี้จำเลยและสามีร่วมกันกู้ยืมเงินผู้เสียหายจำนวน 100,000 บาท ตามสัญญากู้ยืมเงินเอกสาร
หมาย จ.1สำหรับการกู้ยืมเงินนั้น ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 653วรรคหนึ่ง
บัญญัติว่า "การกู้ยืมเงินกว่าห้าสิบบาทขึ้นไปนั้น ถ้ามิได้มีหลักฐานแห่งการกู้ยืมเป็นหนังสือ
อย่างใดอย่างหนึ่งลงลายมือชื่อผู้ยืมเป็นสำคัญท่านว่าจะฟ้องร้องให้บังคับคดีหาได้ไม่" และ
ประมวลระญากร มาตรา 118บัญญัติว่า "ตราสารใดไม่ปิดแสตมป์บริบูรณ์ จะใช้ต้นฉบับ คู่ฉบับ คู่
ฉีกหรือสำเนาตราสารนั้นเป็นพยานหลักฐานในคดีแพ่งไม่ได้ จนกว่าจะได้เสียอากรโดยปิดแสตมป์
ครบจำนวนตามอัตราในบัญชีท้ายหมวดนี้ และขีดฆ่าแล้ว..." ++ ดังนั้น เมื่อสัญญากู้ยืมเงินเอกสาร
หมาย จ.1 อันเป็นตราสารที่โจทก์อ้างเป็นพยานมิได้ปิดอากรแสตมป์ จึงต้องถือว่าสัญญากู้ยืมเงิน

เอกสารหมายจ.1 ต้องห้ามมิให้นำมารับฟังเป็นพยานหลักฐานในคดีแพ่ง ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 118 เสมือนว่าการกู้ยืมเงินระหว่างผู้เสียหายกับจำเลยและสามีไม่มีหลักฐานแห่งการกู้ยืม เป็นหนังสือ ผู้เสียหายจะนำสัญญากู้ยืมเงินเอกสารหมาย จ.1 มาฟ้องบังคับจำเลยและสามีให้ คืนเงิน 100,000 บาทแก่ตนมิได้ เช่นนี้หนี้ยังกล่าวจึงเป็นหนี้ที่ไม่สามารถบังคับได้ตามกฎหมาย ++ แม้ข้อเท็จจริงตามทางนำสืบของโจทก์และจำเลยจะได้ความว่า จำเลยออกเช็คตามเอกสารหมาย จ.3 เพื่อชำระหนี้เงินกู้ให้แก่ผู้เสียหาย แต่เมื่อหนี้้นั้นไม่สามารถบังคับได้ตามกฎหมายเสียแล้ว การ ออกเช็คของจำเลยจึงขาดองค์ประกอบความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจาก การใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 ไม่เป็นความผิดตามฟ้อง ++ ++ ที่โจทก์ฎีกาว่า จำเลยนำสืบและ ยื่นคำแถลงการณ์ปิดคดีเป็นหนังสือว่าจำเลยกู้ยืมและทำสัญญากู้ยืมเงิน 100,000 บาท จาก ผู้เสียหายจริงข้อเท็จจริงจึงยุติว่า จำเลยกู้ยืมเงินจริง คดีไม่จำต้องอาศัยสัญญากู้เป็นหลักฐานในคดี แม้สัญญากู้ยืมเงินมิได้ปิดอาการแสดงตามประมวลรัษฎากร ก็ฟ้องร้องบังคับคดีได้ ++ ศาลฎีกา เห็นว่า การปิดอาการแสดงในสัญญากู้ยืมเงินให้ครบถ้วนถูกต้องตามประมวลรัษฎากรเป็นเงื่อนไข ที่ทำให้การกระทำของจำเลยครบองค์ประกอบความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอัน เกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 ดังที่วินิจฉัยไว้แล้วข้างต้น ++ ดังนั้น トラบใดที่ยังไม่มีการ ปิดอาการแสดงในสัญญากู้ให้ถูกต้องความผิดของจำเลยก็ยังไม่เกิด ++ ขณะผู้เสียหายแจ้งความ ร้องทุกข์กล่าวหาจำเลยและมอบคดีให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีความผิดต่อส่วนตัวกับจำเลย ตลอดจนในขณะโจทก์ยื่นฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ สัญญากู้ยืมเงินเอกสารหมายจ.1 มิได้ปิด อาการแสดงตามประมวลรัษฎากร การกระทำของจำเลยก็ยังไม่ครบองค์ประกอบความผิด ผู้เสียหายมิใช่ผู้เสียหายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (4) จึงไม่มีอำนาจ ร้องทุกข์และมอบคดีแก่พนักงานสอบสวนและโจทก์ก็ไม่มีอำนาจฟ้อง ++ ที่จำเลยนำสืบและยื่น คำแถลงการณ์ปิดคดีเป็นหนังสือยอมรับว่าทำสัญญากู้ยืมเงินจากผู้เสียหายก็ไม้อาจทำให้สิทธิการ ร้องทุกข์ของผู้เสียหายและอำนาจฟ้องของโจทก์ที่ไม่มีมาแต่เริ่มแรกพลิกฟื้นเกิดขึ้นโดย มีผลย้อนหลังไปได้คำฟ้องที่เสียไปก็ไม่อาจกลับคืนดีขึ้นมาได้อีก ++ ข้อที่โจทก์ฎีกาว่า ความรับผิดชอบ ทางอาญามีประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 บังคับว่าไม่ว่าพยานบุคคล พยานเอกสาร พยานวัตถุ ที่น่าจะพิสูจน์ได้ว่าจำเลยมีผิดหรือบริสุทธิ์ให้อ้างเป็นพยานหลักฐานได้ ส่วนการรับฟังพยานหลักฐานได้เพียงใด หรือไม่ก็มีบทบัญญัติบังคับไว้ในประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา 227 อันเป็นหลักเกณฑ์ในการวินิจฉัยชี้ขาดน้ำหนักพยานหลักฐานใน คดีอาญา การฟังพยานหลักฐานเพื่อลงโทษจำเลยจึงต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ใน ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 นั้น ++ เห็นว่า ก่อนศาลจะฟัง พยานหลักฐานเพื่อลงโทษจำเลย ต้องปรากฏข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานเพียงพอให้ฟังได้ว่า มี การกระทำครบองค์ประกอบเป็นความผิดสำเร็จตามกฎหมายเสียก่อน แล้วจึงจะพิจารณาว่าจำเลย เป็นผู้กระทำผิดหรือไม่ คดีความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 มีองค์ประกอบความผิดที่เกี่ยวกับหนี้ที่มีการออกเช็คชำระหนี้ว่า ต้องเป็นหนี้ที่มีอยู่ จริงและสามารถบังคับได้ตามกฎหมาย เมื่อหนี้ที่จำเลยออกเช็คชำระเป็นหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงินซึ่ง มีประมวลกฎหมายรัษฎากรบัญญัติถึงการรับฟังพยานหลักฐานในคดีแพ่งของสัญญากู้ยืมเงินกำกับ ไว้อีกชั้นหนึ่ง จึงแตกต่างจากหนี้ทางแพ่งอื่นทั่วไปเมื่อกฎหมายบัญญัติไว้แจ้งชัดเช่นนี้ ย่อมไม่มี หนทางที่จะนำหลักกฎหมายดังที่โจทก์ฎีกาทำให้พลิกผันไปเป็นอย่างอื่นได้โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ เวลากลางวันจำเลยออกเช็คธนาคารกรุงเทพ จำกัด สาขามายาพุด ลงวันที่ ๕

กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ จำนวนเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ให้แก่นายฉัตรชัย เจริญผล ผู้เสียหายเพื่อชำระหนี้ กู้ยืมซึ่งมีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมาย ต่อมาวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๔๐ เวลากลางวัน ผู้เสียหาย นำเช็คฉบับดังกล่าวเข้าเรียกเก็บเงินตามวิธีการของธนาคาร แต่ธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงิน โดยให้เหตุผลว่า "โปรดติดต่อผู้ส่งจ่าย" การกระทำของจำเลยเป็นการออกเช็คโดยเจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็คและในขณะที่ออกเช็คไม่มีเงินอยู่ในบัญชีอันจะพึงให้ใช้เงินได้ เหตุเกิดที่ ตำบลบ้านสวนอำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี และตำบลมาบตาพุด อำเภอเมืองระยองจังหวัดระยอง เกี่ยวพันกัน ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๔ (๑) (๒) จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลย มีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๔ (๑) (๒) จำคุก ๒ เดือน จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษากลับให้ยกฟ้อง โจทก์ฎีกา ศาลฎีกา ตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ทางพิจารณาโจทก์นำสืบว่า เมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ จำเลยกับนายสุพล อินทร์พรณสามีของจำเลย ร่วมกันกู้ยืมเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท จากนายฉัตรชัย เจริญผลผู้เสียหาย กำหนดชำระหนี้คืนภายในวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๓๙ ตามสัญญากู้ยืมเงินเอกสาร หมายเลข จ.๑ เมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ จำเลยออกเช็คธนาคารกรุงเทพ จำกัด สาขามาบตาพุด ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ จำนวนเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ตามเอกสารหมายเลข จ.๓ ให้แก่ผู้เสียหาย เพื่อชำระหนี้ เมื่อถึงกำหนดใช้เงินตามเช็คผู้เสียหายนำเช็คเข้าบัญชีที่ธนาคารศรีนคร จำกัด สาขาบ้านบึง เพื่อเรียกเก็บเงินแต่ธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงิน เมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๔๐ โดยให้เหตุผลว่า "โปรดติดต่อผู้ส่งจ่าย" เนื่องจากจำเลยไม่มีเงินอยู่ในบัญชี จำเลยนำสืบว่า จำเลยทำสัญญากู้ยืมเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาทจากผู้เสียหายจริง และออกเช็คตามเอกสารหมายเลข จ.๓ ให้แก่ผู้เสียหายเพื่อเป็นประกันการชำระหนี้ สัญญากู้ยืมเงินเอกสารหมายเลข จ.๑ ไม่ได้ปิดอากรแสตมป์ ตามประมวลรัษฎากรจึงใช้เป็นพยานหลักฐานในศาลไม่ได้ถือว่าการกู้ยืมเงินระหว่างผู้เสียหายกับ จำเลยไม่มีหลักฐานเป็นหนังสือจึงเป็นหน้าที่ที่ฟ้องบังคับคดีไม่ได้ พิจารณาลงข้อเท็จจริงรับฟังเป็น ยุติว่า จำเลยและนายสุพลอินทร์พรณ สามีของจำเลยร่วมกันกู้ยืมเงินนายฉัตรชัย เจริญผล ผู้เสียหายจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท กำหนดชำระคืนภายในวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๓๙ ตามสัญญา กู้ยืมเงินเอกสารหมายเลข จ.๑ ซึ่งไม่ปิดอากรแสตมป์ตามประมวลรัษฎากร ต่อมาจำเลยออกเช็ค ธนาคารกรุงเทพ จำกัด สาขามาบตาพุดลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ จำนวนเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ตามเอกสารหมายเลข จ.๓ ให้แก่ผู้เสียหายเพื่อชำระหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงิน และธนาคารตามเช็ค ปฏิเสธการจ่ายเงิน เมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๔๐ โดยให้เหตุผลว่าโปรดติดต่อผู้ส่งจ่าย เนื่องจาก จำเลยไม่มีเงินคงเหลืออยู่ในบัญชีเงินฝากปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์มีว่า จำเลยกระทำความผิด ตามฟ้องหรือไม่เห็นว่า ความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๔ เกิดขึ้นต่อเมื่อจำเลยออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและสามารถบังคับได้ ตามกฎหมาย คดีนี้จำเลยและสามีร่วมกันกู้ยืมเงินผู้เสียหายจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ตามสัญญา กู้ยืมเงินเอกสารหมายเลข จ.๑ สำหรับการกู้ยืมเงินนั้น ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๕๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "การกู้ยืมเงินกว่าห้าสิบบาทขึ้นไปนั้น ถ้ามิได้มีหลักฐานแห่งการกู้ยืมเป็น หนังสืออย่างใดอย่างหนึ่งลงลายมือชื่อผู้ยืมเป็นสำคัญท่านว่าจะฟ้องร้องให้บังคับคดีหาได้ไม่" และ ประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๑๘ บัญญัติว่า "ตราสารใดไม่ปิดแสตมป์บริบูรณ์ จะใช้ต้นฉบับ คู่ฉบับ คู่ ฉีกหรือสำเนาตราสารนั้นเป็นพยานหลักฐานในคดีแพ่งไม่ได้ จนกว่าจะได้เสียอากรโดยปิดแสตมป์ ครบจำนวนตามอัตราในบัญชีท้ายหมวดนี้ และขีดฆ่าแล้ว..." ดังนั้นเมื่อสัญญากู้ยืมเงินเอกสาร

หมาย จ.๑ อันเป็นตราสารที่โจทก์อ้างเป็นพยานมิได้ปิดอากรแสตมป์ จึงต้องถือว่าสัญญากู้ยืมเงิน เอกสารหมายจ.๑ ต้องห้ามมิให้นำมารับฟังเป็นพยานหลักฐานในคดีแพ่ง ตามประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๑๘ เสมือนว่าการกู้ยืมเงินระหว่างผู้เสียหายกับจำเลยและสามีไม่มีหลักฐานแห่งการกู้ยืม เป็นหนังสือ ผู้เสียหายจะนำสัญญากู้ยืมเงินเอกสารหมาย จ.๑ มาฟ้องบังคับจำเลยและสามีให้ คืนเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาทแก่ตนมิได้ เช่นนี้หนี้ดังกล่าวจึงเป็นหนี้ที่ไม่สามารถบังคับได้ตามกฎหมาย แม้ข้อเท็จจริงตามทางนำสืบของโจทก์และจำเลยจะได้ความว่าจำเลยออกเช็คตามเอกสารหมาย จ.๓ เพื่อชำระหนี้เงินกู้ให้แก่ผู้เสียหายแต่เมื่อหนี้นั้นไม่สามารถบังคับได้ตามกฎหมายเสียแล้ว การ ออกเช็คของจำเลยจึงขาดองค์ประกอบความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการ ใช้เช็ค พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๔ ไม่เป็นความผิดตามฟ้องที่โจทก์ฎีกาว่าจำเลยนำสืบและยื่น คำแถลงการณ์ปิดคดีเป็นหนังสือว่าจำเลยกู้ยืมและทำสัญญากู้ยืมเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท จาก ผู้เสียหายจริงข้อเท็จจริงจึงยุติว่า จำเลยกู้ยืมเงินจริง คดีไม่จำเป็นต้องอาศัยสัญญากู้เป็นหลักฐานในคดี แม้สัญญากู้ยืมเงินมิได้ปิดอากรแสตมป์ตามประมวลรัษฎากร ก็ฟ้องร้องบังคับคดีได้ เห็นว่า การปิด อากรแสตมป์ในสัญญากู้ยืมเงินให้ครบถ้วนถูกต้องตามประมวลรัษฎากรเป็นเงื่อนไขที่ทำให้ การกระทำของจำเลยครบองค์ประกอบความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการ ใช้เช็ค พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๔ ดังที่วินิจฉัยไว้แล้วข้างต้นดังนั้นตราใบใดที่ยังไม่มีการปิด อากรแสตมป์ในสัญญากู้ให้ถูกต้องความผิดของจำเลยก็ยังไม่เกิด ขณะผู้เสียหายแจ้งความร้องทุกข์ กล่าวหาจำเลยและมอบคดีให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีความผิดต่อส่วนตัวกับจำเลยตลอดจนใน ขณะโจทก์ยื่นฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ สัญญากู้ยืมเงินเอกสารหมายจ.๑ มิได้ปิดอากรแสตมป์ตาม ประมวลรัษฎากร การกระทำของจำเลยก็ยังไม่ครบองค์ประกอบความผิด ผู้เสียหายมิใช่ผู้เสียหาย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒ (๔) จึงไม่มีอำนาจร้องทุกข์และมอบคดีแก่ พนักงานสอบสวนและโจทก์ก็ไม่มีอำนาจฟ้อง ที่จำเลยนำสืบและยื่นคำแถลงการณ์ปิดคดีเป็น หนังสือยอมรับว่าทำสัญญากู้ยืมเงินจากผู้เสียหายก็ไม่อาจทำให้สิทธิการร้องทุกข์ของผู้เสียหาย และอำนาจฟ้องของโจทก์ที่ไม่มีมาแต่เริ่มแรกพลิกฟื้นเกิดขึ้นโดยมีผลย้อนหลังไปได้คำฟ้องที่เสีย ไปก็ไม่อาจกลับคืนดีขึ้นมาได้ อีก ข้อที่โจทก์ฎีกาว่าความรับผิดชอบทางอาญามีประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖ บังคับว่าไม่ว่าพยานบุคคล พยานเอกสาร พยานวัตถุ ที่น่าจะ พิสูจน์ได้ว่าจำเลยมีผิดหรือบริสุทธิ์ให้อ้างเป็นพยานหลักฐานได้ ส่วนการรับฟังพยานหลักฐานได้ เพียงใด หรือไม่มีบทบัญญัติบังคับไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗ อันเป็นหลักเกณฑ์ในการวินิจฉัยชี้ขาดน้ำหนักพยานหลักฐานในคดีอาญา การฟังพยานหลักฐานเพื่อ ลงโทษจำเลยจึงต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗ นั้น เห็นว่า ก่อนศาลจะฟังพยานหลักฐานเพื่อลงโทษจำเลย ต้องปรากฏข้อเท็จจริงหรือ พยานหลักฐานเพียงพอให้ฟังได้ว่า มีการกระทำครบองค์ประกอบเป็นความผิดสำเร็จตามกฎหมาย เสียก่อน แล้วจึงจะพิจารณาว่าจำเลยเป็นผู้กระทำผิดหรือไม่ คดีความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วย ความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๔ มีองค์ประกอบความผิดที่เกี่ยวกับหนี้ที่มีการ ออกเช็คชำระหนี้ว่า ต้องเป็นหนี้ที่มีอยู่จริงและสามารถบังคับได้ตามกฎหมาย เมื่อหนี้ที่จำเลยออก เช็คว่าเป็นหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงินซึ่งมีประมวลกฎหมายรัษฎากรบัญญัติถึงการรับฟัง พยานหลักฐานในคดีแพ่งของสัญญากู้ยืมเงินกำกับไว้อีกชั้นหนึ่ง จึงแตกต่างจากหนี้ทางแพ่งอื่น ทัวไปเมื่อกฎหมายบัญญัติไว้แน่ชัดเช่นนี้ ย่อมไม่มีหนทางที่จะนำหลักกฎหมายดังที่โจทก์ฎีกา ทำให้พลิกผันไปเป็นอย่างอื่นได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษายกฟ้องจึงชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์

ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน.

องค์คณะ

สุเทพ เจตนาการณ์กุล · ระพีณ บุญสิทธิ์ · วิชัย วิสิทธิ์วงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/5477/2543>